DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

De kapitein trad de loge binnen, waarin reeds een dame gezeten was. Voor hij op zijn plaats ging zitten maakte hij even een buiging voor zijn buurvrouw die hem een oogenblik met de uiterste verbazing aanzag. Dan schoof zij een weinig terug in haar hoek en keek weer naar het tooneel.

Heinersdorff steunde met zijn arm op den logerand en luisterde naar de muziek die hem dadelijk als in een zachten mantel hulde. Hij hield van de „*Tosca*", meer dan van de andere opera's van den meester. Hij hield van deze mengeling van wierook en bloeddorst met gloeiende zinnelijkheid. Doch vandaag stoorde en verontrustte die zwoele muziek Heinersdorff op een merkwaardige wijze. Ook de doordringende, verdoovende odeur van zijn buurvrouw prikkelde hem.

Waarom nu sommige dames zich zoo onuitstaanbaar parfumeeren, dacht hij bijzichzelf en keek de vrouw naast zich vijandig aan. Zijn verstoordheid verdween daarbij langzamerhand. Zij had een interessant profiel; dat was niet te ontkennen. Haar gezicht was bleek, strak en iets mager van omtrek, en zij had onnatuurlijk roode lippen die als een bloedende wonde in het bleeke gelaat deden. De oogen, waarboven lange wimpers, staarden onafgebroken op het tooneel. De dunne vleugels van haar smallen neus trilden nu en dan. Het scheen Heinersdorff als had hij nooit een gelaat gezien dat zich zoo geheel en zonder schaamte, met hartstochtelijke extase aan de muziek overgaf, zonder zich om iets te bekommeren. Heinersdorff wendde zich met een gevoel van onbehagen af, daar hij zich ergerde aan de overgave waarmee die vrouw de muziek genoot. Maar, na eenige oogenblikken kon hij 't toch niet nalaten haar nog eens gade te slaan. Hoe smal was haar hals die door een snoer groote, matte parelen omsloten was! Hoe doorzichtig waren haar ooren, die zacht te ademen schenen!

Het scherm daalde. De zaal straalde op in het licht.

Wederom keek de dame met een uitdrukking van de grootste verbazing naar Heinersdorff. Daarna sprak zij hem aan, met een stem die eenigszins schor klonk.

„Excuseer me, mijnheer, zoudt u zoo beleefd willen zijn mij te willen zeggen op welke manier u eigenlijk in het bezit is gekomen van het biljet voor die plaats?"

Heinersdorff antwoordde verbluft:

„Ik kocht het van een opkooper in den foyer, mevrouw."

„Dat is vreemd!" zeide de dame en haar groote, blauwe oogen schitterden daarbij als in koorts.

„Ik hoop dat u mij gelooven wilt?"

„O, natuurlijk," zij strekte haar arm uit, als wilde zij iets afweren, „alleen vind ik 't zoo vreemd!"

„Mag ik vragen waarom u dat zoo vreemd vindt, mevrouw?"

„U heeft zelfs 't recht daartoe," antwoordde zij met een glimlach. „Mijn neef kocht vandaag twee plaatsen voor deze opera. Een ervan gaf hij aan mij en de andere behield hij zelf omdat hij later zou komen. U begrijpt dus dat ik erg verbaasd was toen ik, inplaats van hem, u hier binnen zag komen."

„Ja, dat is inderdaad vreemd," meende de kapitein en bekeek nog eens nieuwsgierig en wat aarzelend zijn plaatsbewijs.

„Het biljet is toch in orde," zeide hij en reikte het aan zijn buurvrouw over, die het ook nauwkeurig bekeek.

„Ja, 't is goed. Ik begrijp er niets van."

Zij keek een weinig bezorgd en Heinersdorff meende haar te moeten troosten. — „Misschien komt uw neef toch nog, Mevrouw."

„Ik hoop 't. 't Zou er slim voor mij uitzien als hij wegbleef."

De zaal werd weer donker. De tweede acte begon.

Heinersdorff wist niet wat hij van zijn buurvrouw denken moest, die nu weer in een zalig vergeten verzonken naar de muziek luisterde. 't Geval met den neef, wiens plaatsbewijs hij had, was duister en geheimzinnig.

„Wat gaat mij per slot van rekening de geschiedenis aan", dacht hij, en keerde zich naar het tooneel. „Na 't tweede bedrijf ga ik weg."

Hij bleef echter zitten.

De dame zeide bezorgd:

„Mijn neef komt niet. Ik weet niet wat ik daarvan moet denken."

De kapitein zweeg.

„Hoe laat is 't eigenlijk?"

„Het is over negenen, mevrouw." Zij keek hem zoo angstig en smeekend aan, dat hij er niet toe kwam weg te gaan.

Ze spraken over muziek en in 't bijzonder over Puccini.

Ondertusschen begon de derde acte. Gedurende dit bedrijf was de dame onrustig en zenuwachtig. Ze gaf zich niet meer zoo over aan de muziek, maar keek meermalen naar de deur der loge, die gesloten bleef. Heinersdorff werd aangestokendoor de onrust van zijn buurvrouw, en zei zacht:

„Uw neef schijnt niet te komen, Mevrouw."

Zij fluisterde: „Wat moet ik nu beginnen?"

Op het tooneel werd Tosca's geliefde doodgeschoten. Het scherm ging neer.

De dame stond op. Zij was lang en slank. Bijna zoo lang als Heinersdorff.

Zij herhaalde radeloos:

„Wat moet ik nu beginnen? Ik ben geheel vreemd hier in Weenen."

Heinersdorff zeide beleefd:

„Maak u niet ongerust. Wanneer u het permitteert breng ik u naar uw huis."

Een vriendelijke trek overtoog haar gelaat.

„Hoe moet ik u daarvoor bedanken?"

De kapitein stelde zich voor:

„Baron Heinersdorff."

Zij reikte hem haar hand. Hij hielp haar met haar mantel en verliet aan haar zijde de loge.

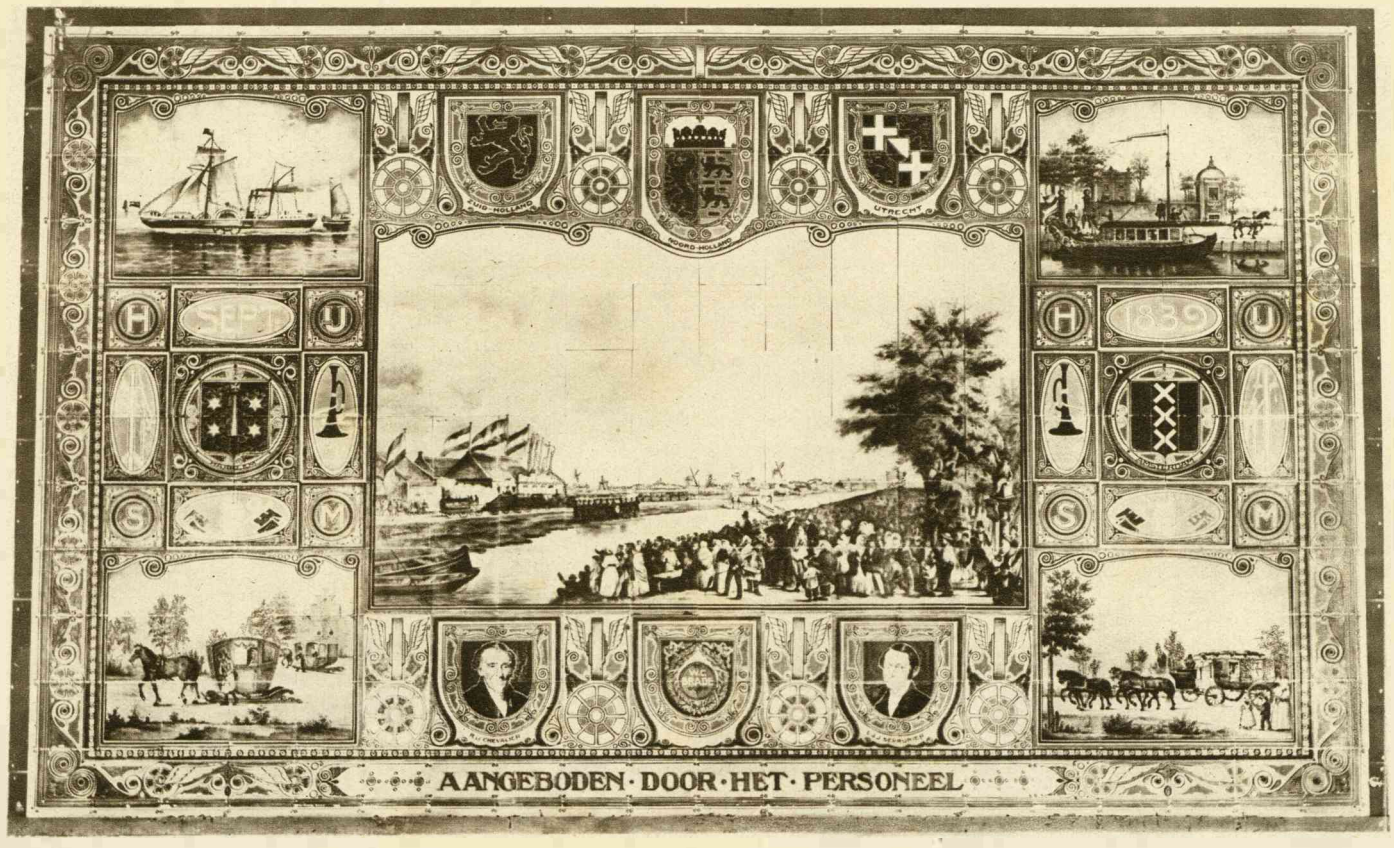
Het plasregende toen zij uit het operagebouw kwamen. Zij moesten een heelen tijd wachten voor de portier hun de deur van een leege taxi kon openen.

De dame gaf haar adres op. Zij woonde Arenbergring.

Gedurende den snellen rit spraken zij geen woord met elkaar. In de kleine ruimte was 't verstikkend zwoel. Het parfum drukte op Heinersdorff als een zware last. Hij dacht: ik wilde dat we er al waren.

Daarna ergerde hij zich: Waarom moest ik eigenlijk den ridder spelen? Zij had best alleen den weg naar huis kunnen vinden.

De taxi stopte.

Het 75-jarig bestaan der Hollandsche IJzeren Spoorweg-Maatschappij.

Bijgaande afbeeldingen brengen de groote tegeltableaux in beeld, die op 15 dezer namens het personeel zullen worden aangeboden aan de directie van bovengenoemde Maatschappij, als herinnering aan den vooruitgang van het bedrijf der H. IJ. S. M. in de 75 jaren van haar bestaan. Deze vooruitgang blijkt het duidelijkst, wanneer men het materieel vergelijkt, waarmede de eerste dienst werd ondernomen, met dat wat wij thans kennen. Het lag dus voor de hand, dat in de eerste plaats afbeeldingen daarvan op de tableaux zouden moeten voorkomen. De eerste tegel (bovenste foto) toont dan ook het vertrek van den eersten trein naar Haarlem. Men ziet het versierde stationnetje en het primitieve treintje, de juichende menigte; op den achtergrond den bekenden molen. De tijd stond toen nog niet in het teeken van verkeer: men was van ouder tot ouder gewend geweest aan uiterst primitieve vervoermiddelen en stelde dus zijn eischen niet bijster hoog. In 't buitenland, voornamelijk in Engeland, was men reeds tot het nieuwe middel van verkeer: den spoortrein, overgegaan — Nederland mocht niet langer achterblijven. De namen R. le Chevalier, L. J. J. Serrurier en W. C. Brade, de eerste directeuren der Maatschappij, worden met eere genoemd: hun namen mochten op het herdenkingstableau niet gemist worden. Toen brak een nieuwe tijd aan: het nieuwe vervoermiddel, eerst met achterdocht beschouwd, won allengs het vertrouwen van het reizend publiek, het gebruik nam toe, nieuwe lijnen werden geopend, nieuw en zwaarder materieel verving het oorspronkelijke. Zoo is het 75 jaar lang voortgegaan en wat thans bereikt is, toont het tweede tableau (onderste foto). Daarop zien wij den geheel modernen trein in al zijn imponeerende grootheid. — Maar niet alleen deze trein toont de ontwikkeling van het bedrijf: de Maatschappij moest ook op andere wijze in de eischen van het moderne verkeer voorzien: de Harwichboot, die het verkeer tusschen het vasteland en Engeland onderhoudt; de stoompont, die het mogelijk maakt dat goederenwagens zonder overlading van Noord-Holland naar Friesland worden overgebracht; de stoomtram Bergen—Alkmaar en ten slotte de bekende electrische tram Den Haag—Rotterdam, zij leggen getuigenis af van het rusteloos streven naar volmaking en terecht vonden ook deze middelen van vervoer een plaats op het herdenkingstableau. In de randversiering van de beide tableaux vinden wij op gelukkige wijze verwerkt het symbool van het verkeer: het Gevleugeld Wiel; de provinciewapens toonen welke gedeelten des lands door de Hollandsche Spoor bereden worden, terwijl wij verder in de ornamentvulling aantreffen emblemen, als signaalhoorn, telegraafdraad, signaalvlaggen en -armen. Het geheel is ontworpen door den artist Burgess, in dienst van de firma Heystee, Smit en Co. te Amsterdam en op hare plateelbakkerij Delft te Hilversum, uitgevoerd.

